

ПРИНЦЪТ ЗМИЯ

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

От самото сърце на джунглата в Кашмир извираше буен и бистър поток. Неговото подводно течение водеше до царството на нагите — онези змии, които по свое желание могат да се превръщат в хора.

Царят на нагите имал много деца. Най-големият принц бил умен и образован. Той бил чел и слушал много за човешкото царство и мечтаел да види как живеят хората. Баща му обаче не му позволявал да излиза сам от потока.

Царят, неговото семейство и придворните често се преобразявали на хора и излизали в гората край потока, за да се повеселят. Музика, танци и буйни пиршества се развихряли през нощта на поляната. Но нагите винаги се връщали в потока малко преди изгрева на слънцето. Грижовният баща се надявал, че по този начин ще задоволи любопитството на принца, но се получавало тъкмо обратното. Принцът все повече мечтаел да види живия свят на истинските хора.

Един ден той излязъл сам от подземния свят и заскитал из гората. По това време на близо минавал странстващият брамин Собхарам. Той нямал деца и бил тръгнал да се поклони на светите места, като се надявал, че така ще се сдобие със син.

Принцът-змия видял Собхарам да седи под едно дърво. На висок глас браминът се молел на бога да го дари с дете. Принцът се приближил и казал:

— Вземи ме с тебе в дома си. Аз ще бъда твоят син!

— Моят син!? — удивил се Собхарам. — Но ти си змия!

— Сега наистина съм змия, но ако ме заведеш в дома си, ще се превърна в дете.

Собхарам се замислил и накрая решил да вземе змията вкъщи. Сложил я внимателно в торбата си и поел към къщи. Щом влязъл, развързал торбата, излязъл на двора и повикал жена си:

— Стопанке, донесъл съм ти син — казал той. — Ела да го видиш!

Жена му дотичала и ахнала от изненада, когато пред нея се изправило чудно красиво девет-десет годишно момче.

— Господ ни е благословил — прошепнала тя. — Твоето ходене до светите места не беше напразно.

Собхарам плахо надникнал в стаята. Когато открил, че думите на змията са се сбъднали, той бил безкрайно щастлив.

— Татко, аз съм твоят син — казал момчето. — Бъди добър с мен и ме обичай.

Собхарам и жена му не могли да се нарадват, че си имали син и то толкова хубав и умен. Нарекли го Нагряя и се грижели за него с много нежност и всеотдайност. Всички селяни обикнали малкото момче и често му носели подаръци и сладки.

Момчето порасло и станало младеж — строен, силен и напет.

— Татко — казал един ден Нагряя, — има ли някъде наблизко басейн или езеро, където мога да поплувам?

— Има само един басейн наблизко — отвърнал Собхарам, — и той е в градината на царския дворец. Там се къпе принцеса Химал.

— Моля те, татко, заведи ме там — казал Нагряя.

— Не бива да ходиш там! — уплашил се Собхарам. — Стражите на царските порти няма да те пуснат да влезеш!

— Ще се оправя някак, татко! — успокоил го Нагряя.

Накрая Собхарам се съгласил и двамата тръгнали към двореца. Когато стигнали, бащата казал:

— Басейнът е зад тези високи стени.

Нагряя тръгнал покрай стената, и намерил една дебела тръба, от която се изтичала водата от басейна. Момъкът веднага се преобразил на змия и пропъзлял по тръбата в градината. Там отново се преобразил на човек, съблякъл дрехите си и скочил в басейна. О, какво удоволствие било да плува в чистата и студена вода!

По това време принцеса Химал била в градината. Тя чула пляска на водата и отишла да види кой се е осмелил да влезе в нейния басейн. Като стигнала — що да види — най-красивия младеж, който човек може да си представи. Сърцето и се изпълнило с обич.

Нагряя също видял принцесата. Уплашил се, че може да му се скара, и бързо изскочил от басейна. Облякъл се надве-натри и побягнал към тръбата. Там отново се превърна в змия и изпъзлял навън.

Принцесата искала на всяка цена да се запознае с непознатия красавец и да разговаря с него. Тя била сигурна, че той не може да прескочи високите зидове и ще бъде принуден да се върне. Дълго чакала, но непознатият не се появил.

Тогава Химал изпратил слугите да го търсят, но той сякаш се бил изпарил. Не могли да го намерят никъде, въпреки че претърсили внимателно цялата градина. Принцесата повикала няколко стражи и им

наредила да търсят младежа отвъд високите стени на двореца. Описала им как изглежда и те тръгнали. Не след дълго стражите донесли вестта, че намерили такъв младеж, но бил кръгъл бедняк.

Химал нямала търпение да се разбере, дали това е същият момък. Тя се преоблякла като мъж и заедно със стражите отишла в къщата на Собхарам. Видяла младежа и веднага го познала. Без да губи време принцесата се върнала в двореца и съобщила на баща си, че е решила да се омъжи за сина на брамина Собхарам. Царят имал намерение да омъжи дъщеря си за принц и започнал да я уговаря, но принцесата била непреклонна. Не помогнали нито увещания, нито молбите, нито заплахите.

Накрая бащата отстъпил. Царят изпратил вест до Собхарам, че на другия ден в двореца ще ожени принцеса Химал и сина му. Нагряя бил много доволен от предложението, защото и той харесвал принцеса Химал. Собхарам и жена му също били безкрайно щастливи, но си имали една голяма грижа. Нали били последни бедняци — нямало да могат да дарят сватозете и гостите със скъпи подаръци, нито пък да устроят пищна процесия, както го изисквал обичаят.

— Не се тревожи, татко, всичко ще бъде наред — успокоил го Нагряя. — Вземи този пръстен и го хвърли в горския поток, там, където ме видя за първи път. От водата ще излезе един войник и ще те попита какво искаш. Кажи му, че трябва да уреди всичко, което е необходимо за сватба на принц и принцеса, и се върни у дома.

Собхарам взел пръстена и отишъл при потока. Хвърлил го във водата и зачакал. Не изтекла и минута и пред него се изправил напет войник.

— Какви са твоите желания? — попитал той.

— Моят син ще се жени утре за принцеса Химал — казал Собхарам. — Уреди сватбената церемония и подаръците да подхождат на един принц.

Собхарам се върнал вкъщи. След няколко часа пред бедната му къщурка започнали да се трупат музиканти, войници, придворни и слуги, който носели кутии със скъпи дрехи и украшения. Накрая пристигнал величествен бял кон, пищно украсен с гирлянди от цветя, пера и скъпоценни камъни, подходящи само за жених принц. На него бъдещия съпруг трябвало да се яви пред невестата.

Собхарам, жена му и Награя извадили от кутиите красиви дрехи, перлени и златни украшения. Всичко било готово за сватбеното шествие. Младоженецът изглеждал великолепно и не отстъпвал и на най-богатия принц. Той водел шествието на белия кон, а след него се клатушкали слонове, натоварени с дарове, марширували войници с копия и знамена, музиканти надували флейти, а танцьорки извивали кръшни тела. Награя бил толкова красив, че като го видял, царят не повярвал на очите си.

Но сватбата, като всяко чудо, траяла три дни. Царят подарил нов дворец на младоженците. Собхарам и жена му се прибрали вкъщи. Музикантите, войниците и останалите сватбари на жениха се върнали в царството на нагите, откъдето били дошли. Те разказали на цар Нага всичко за сватбата на сина му и принцесата. Нагите изобщо не се зарадвали на новината, те не могли да приемат, че техният престолонаследник смята вече да живее сред хората. Някой от момичетата, които били влюбени в Награя, го ревнували от Химал. Те искали да го върнат в царството, на всяка цена, но никой не знаел как. „Само да можем да го накараме да влезе в потока и ще си го върнем — въздишали те.“

Един стар наг се наел да опита да прибере принца. Той се преобразил като чуждестранен търговец, отишъл при Химал и взел да ѝ предлага невиджани украшения. Когато извадил една красива гривна, покрита с блестящи скъпоценни камъни, Химал възкликнала:

— О, колко са хубави тези гривни! Ще си купя поне две.

— Поне две? — престорено се учудил търговецът. — Съжалявам, но имам само една. Загубих другата по пътя. Бях се спрял да утоля жаждата си на потока в гората и едната гривна се търкулна във водата. Дълго я търсих, но не можах да я намеря. Никога не съм бил добър плувец.

— Къде е този поток? — попитала Химал. — Моят съпруг е много добър плувец. Той ще ми я намери.

— Но ако просто му кажеш, че в някакъв поток има някаква красива гривна, той едва ли ще ти повярва — замислил се търговецът. — По-добре го заведи при потока и се престори, че уж случайно си изпускаш гривната във водата. Тогава той непременно ще се опита да ти я намери. Ще се гмурне до дъното и ще извади едната гривна. Тогава ти му кажи, че това не е твоята и той ще намери и другата.

На Хамал ѝ допаднала идеята на търговеца. Само така можела да има и двете гривни. Принцесата попитала търговеца къде е горския поток и той и обяснил как да го намери. Непознатият ѝ дал гривната и казал, че ако всичко стане според плана им, след някой и друг ден ще се отбие да вземе парите за двете гривни.

На другия ден Химал и Нагряя отишли в гората и принцесата довела съпруга си до потока. Тя се навела да пие вода и нарочно си изпуснала гривната.

— О, какво направих, гривната ми падна във водата! — проплакала принцесата. — Моля те, Нагряя, извади ми я! Много ти се моля!

Принцът не искал да влиза в потока. Той се страхувал, че ако влезе във водата, нагите ще го уловят и ще го върнат в царството на баща му.

— Остави тази гривна — казал той. — Ще ти купя по-хубава.

— Няма по-хубава! — запротестирала Химал. — Тя е най-хубавата гривна на света. Ако ме обичаш, ще ми я извадиш от водата! — троснала се принцесата.

— Не ме принуждавай да влизам в потока — опитал се да възрази Нагряя. — По-добре ще е за теб, ако я забравиш!

— Да я забравя?! — извикала Химал. — Как мога да забравя любимата си гривна? Няма да се мръдна от това място, докато не ми я извадиш! Ако ти не ми помогнеш, аз сама ще скоча във водата и ще си я намеря!

Нагряя дълго я умолявал да не го кара да влиза във водата, но Химал не искала и да чуе. Накрая той се хвърлил в потока. Отдолу го чакали момчетата-змии. Докато той се оглеждал под водата, те го завързали и го отвлекли в царството на нагите.

Химал го чакала, чакала, но от Нагряя нямало и следа. Вълните на водата изчезнали и повърхността на потока станала гладка като огледало. Принцесата се уплашила да не се е удавил и извикала слугите. Те се гмуркали, търсели навсякъде, но... напразно. Не могли да намерят дори тялото му. Химал разбрала, че е изгубила съпруга си. Сълзи като реки потекли от очите ѝ. Тя не можела да понесе страшната загуба.

Принцесата не пожелала да се върне сама в двореца и заживяла в гората. Намерила някаква запусъла колиба, съблякла скъпо

украсените си царски дрехи и облякла бяло сари на вдовица. От време на време край колибата ѝ минавали заблудени странници и просяци. Химал ги хранела с треви и билки.

Веднъж един старец почукал на колибката. Химал го нагостила и му дала постеля за през нощта. За да мине по-бързо времето, принцесата го помолила да ѝ разкаже приказка.

— Разбира се, милостива стопанке — отвърнал старецът. — Ще ти разкажа една истинска история, която видях със собствените си очи миналата нощ.

— Какво се е случило? — полюбопитствала Химал.

— Слушай тогава — подхванал старецът. — Снощи се бях подслонил под едно дърво, близо до потока, но не можех да заспя. Точно в полунощ видях странно шествие да излиза от водата. Начело вървяха царят и царицата, следваха ги един принц, много принцеси и техните придворни. Бяха се подготвили за веселба. Имаше много музика, танци и голям пир. Всички бяха много щастливи. Само младият принц остана тъжен и самотен.

След празненството те започнаха да си тръгват. Принцът искаше да остане, но няколко слуги го чакаха, за да го върнат в потока. Той им каза:

— Оставете ме сам. Ще се върна по-късно.

— Не може, ваше височество, царят ни нареди да чакаме, докато се прибереш!

Тогава принцът стана и бавно тръгна към потока, но на няколко пъти се обърна назад.

— О, неразумна Химал! — въздъхна той. — Защо ме застави да се върна в потока?

Просякът не знаел, че разказвал на Химал нейната собствена история. Тя му благодарила за хубавата приказка и едва дочакала до следващата вечер, за да отиде до потока и да провери дали думите на непознатия били верни.

Когато настъпила нощта Химал се скрила в храстите и зачакала. Скоро от водата заизлизало празничното шествие на нагите. Химал видяла с очите си всичко, което вече била чула от просяка. Накрая, когато всички си отишли и останал само Нагроя и няколко слуги, Химал излязла от храстите и се хвърлила в краката на му.

— Награя, съпруге мой! Аз съм Химал, твоята неразумна жена! — извикала тя през сълзи. — Прости ми, господарю, мой! Прости ми грешката, която ми струваше толкова скъпо!

Награя бил изненадан, но щастието изпълнило сърцето му. Той вдигнал разплаканата Химал и я прегърнал.

— Ти не знаеш, скъпа моя — казал той, — че аз съм принц-змия. Аз исках да живея сред хората, но моите роднини и приятели пожелаха да ме върнат обратно в нашето царство. Те, те подлъгаха да ме накараш да се хвърля в потока, за да могат да ме отвлекат. Химал, мила, ти не знаеш колко ми липсваш!

— Ти си принц Нага! — възкликнала Химал. — Ето защо си така прекрасен! Моля те, не ме оставяй пак. Вземи ме със себе си! Ще те следвам навсякъде, където отидеш!

— Ти не можеш да дойдеш в царството на нагите — отвърнал Награя. — Там няма човешки същества, всички са змии. Ние се превръщаме в хора, когато пожелаем само временно.

— Тогава ти не трябва да ме напускаш! — проплакала Химал.

— Мила, трябва да се върна при нагите — казал спокойно принцът. — Тези слуги ме чакат, за да ме върнат.

— Щом е тъй, вземи ме със себе си! — настоявала Химал.

Принцът се замислил.

— Добре — казал той, — ела с мене. Аз ще помоля родителите си да ми разрешат да се върна при хората и да живея като Награя. Да се надяваме, че като те видят, ще ми позволят!

И така, Награя хванал Химал за ръка и двамата пристигнали в царството на нагите. Отвсякъде изпълзели любопитни змии и заобиколили младата жена.

— Това е Химал — казал Награя. — Аз се ожених за нея. Искам всички да обещаете, че няма да ѝ причините нищо лошо.

— Как може човешко същество да живее сред змии?! — просъскала една принцеса-змия.

— Тя няма да живее тук — отвърнал Награя. — Ще се върне на земята и аз трябва да отида с нея. Искам само да помоля татко и майка да ми разрешат.

Принцът оставил Химал с момичетата-змии и отишъл да види родителите си. Когато се върнал обаче той намерил Химал почти

безжизнена. Някоя от завистниците я била отровила. Скоро принцесата умряла.

Нагряя бил толкова нещастен, че не искал да стои повече и минута в царството на нагите. Той прихванал леко тялото на принцесата и внимателно я изнесъл от водата. Положил я на брега на потока и покрил тялото ѝ с цветя. Всеки ден се връщал при своята любима и я покривал отново със свежи цветя.

Веднъж покрай Химал минал един вълшебник. Той видял красивото момиче, което сякаш спяло край потока. От него ухаело на цветя. Домъчняло му за Химал — да умре толкова млада и красива! Прегледал я и разбрал, че е отровена. Непознатият владеел чудодейна сила — с вълшебно заклинание можел да изважда отровата от тялото. Той не се поколебал да произнесе магическите думи!

Химал отворила очи, отърсила цветята от себе си и се огледала. Тя разказала на вълшебника коя е и какво се случило с нея.

— Сигурен съм, че твоят мъж е този, който идва всеки ден и те покрива с цветя. Той и днес ще дойде. Искаш ли да го почакаш или ще дойдеш с мен при баща си?

— Моля те, позволи ми да почакам Нагряя!

— Добре, тогава нека се скрием и да видим какво ще направи, като открие, че тялото ти е изчезнало — съгласил се вълшебникът.

Скрили се зад храста и зачакали. Скоро дошъл Нагряя с огромен букет. Когато не намерил тялото на Химал, той се свлякъл на земята и горчиво заплакал. Химал се втурнала към него и го прегърнала.

— Стани, господарю мой! — викала тя. — Твоята Химал е жива! Великият вълшебник ме съживи. Той ни чака там.

Нагряя прегърнал Химал и двамата отишли при вълшебника. Те паднали на колене пред него и му благодарили. После отишли при бащата на Химал. Царят ги посрещнал с неопишуема радост. Нагряя повече никога не се върнал в царството на нагите. Той и Химал имали много деца и живели щастливо много години.

Сигурно са живи и сега. Ако отидете в Кашмир, потърсете ги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.